Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Holberg, Ludvig

Titel: Udrag fra Første Brev til en højvelbaaren Herre. 1728

Citation: Holberg, Ludvig: ”Værker i tolv bind 1: Natur- og folkeret”, i Holberg, Ludvig: *Værker i tolv bind 1: Natur- og folkeret*, udg. af F. J. BILLESKOV JANSEN ; Volmer Rosenkilde , Rosenkilde og Bagger, 1969-1971, s. 164. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-holberg12-shoot-idm140252801561648/facsimile.pdf (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Værker i tolv bind 1: Natur- og folkeret

Da jeg saaledes havde afsluttet min femte Udenlandsrejse, lagde jeg sidste Haand paa et Digt som jeg havde paabegyndt før Afrejsen. Det hedder Metamorphosis. Det handler om et Samfund af Dyr, Træer og Planter under Ledelse af Skovens Guder og Gudinder, Pan, Sylvanus, Flora, Bubona, Pomona og saa videre. Og lige som Ovid lader Mennesker forvandles til Dyr og Træer, saa bliver her Dyr og Træer lavet om til Mennesker. For Eksempel bliver den fornemme Eg til et Menneske der er Stamfader til de fornemme Personer, der ganske som deres første Forfader er ligesom træede og nok bærer Blade, men ikke Frugter; i deres Skygge lever dog de fattige Filosoffer. Skaden bliver omdannet til en Barber, derfor er den Slags Mennesker saa snaksomme; Gedebukken bliver til en Filosof, det er Grunden til at Filosofferne er langskæggede og krakilske; Solsikken bliver til en Hofdame; for lige som Solsikken altid vender sig efter Solen og pludselig gaar ud, paa samme Maade staar Hofdamerne til rede for deres Herskerindes mindste Nik og visner pludselig mens de staar i deres fuldeste Flor. Jeg har prøvet at efterligne Ovids Stil og Væsen saa godt som nu min beskedne Aare tillod det; men lige som Malerne ikke kan portrættere et smukt og fuldkomment Ansigt uden at komme til kort, staar jeg ogsaa langt tilbage for dette Forbillede; for jeg maa tilstaa at jeg mangler Ovids Geni, lige som mit Sprog savner Latinens Elegance og Rigdom. Fornemme og lærde Folk var meget begejstrede for dette Digt, fordi Idéen i det var saa udmærket og Versene saa elegante og musikalske, og desuden paa Grund af dets Opbygning, fordi den ene Historie naturligt kommer som en Følge af den anden. Men Manden paa Gaden, der kun søgte efter satiriske Udfald, modtog det med blandede Følelser. Der fremkom snart et plebejisk og aandløst Digt imod det, hvori Versemageren væltede sig i Grovheder.

Der var nu nogle der prøvede at faa mig til at give igen, men jo grovere han skældte ud, jo mindre syntes jeg han burde værdiges et Svar. Det vidunderligste af hans An-